

Unfairytale

Det handler om at gå derud, hvor man ikke kan bunde. Ude i byen, hvor man får så meget røg i øjnene, at det kan være svært at se vejen hjem.

Sangen er skrevet i februar 2005 mens jeg lavede musik hos Eva & Ian. Jeg sad og afprøvede lyde fra mit Mellotron samplebibliotek da jeg faldt over den støvede rytmegruppe, der så vidt jeg kan høre består af trommer, kontrabas, guitar og måske lidt klaver mixet sammen til en gang mudder. Lyden af det er fantastisk, og jeg fik med det samme lyst til at lave en sang. Desværre kunne jeg ikke gennemskue, hvilke akkorder der blev spillet, så sangen er sammensat efter, hvad jeg umiddelbart syntes virkede godt til det, jeg sang henover akkorderne. Man kunne umiddelbart tro, at det gav anledning til at bryde med vanetænkning og var en smart måde at afprøve nye grænser af, men da jeg på et tidspunkt fik aflyttet sangen slog det mig at akkorderne og rækkefølgen af dem er næsten identisk med akkorderne i The Nightcrawler. Sangen er inspireret af min daværende kæreste, som havde et problematisk forhold til det at gå ud og komme hjem igen, og til det at overhovedet være i forhold. Da hun i mine øjne ændrede karakter, når hun indtog alkohol var det nærliggende at inddrage et varulvetema i sangen. I sidste vers henter den forsmåede kæreste sit gevær og lader det med silver bullets, men silver bullets bruges også som metafor for quick fixes – især dem, der ikke kan lade sig gøre. I omkvædet flagrer hun rundt med sit sølvfehår under den skinnende måne og genfødes fra sin mors aske. Det er i og for sig noget værre vrøvl, og jeg skrev det udelukkende, fordi den virkelige person var meget fascineret af sin mor, og det har i og for sig ikke ret meget med resten af sangen at gøre.

Der var tidligere et ekstra vers i sangen, men gjorde sangen for lang syntes jeg.

Stilmæssigt er jeg ikke klar over, hvor jeg skal placere sangen. Det er sådan noget Western-Foxtrot pop, men hvad det så lige er jeg ikke klar over. Trompeten og guitarerne i versene læner sig en del op ad Ennio Morricone westernmusik, mens der er mere countrypop over omkvædet, og noget umiskendelig mushi-agtigt over guitardelen i sidste omkvæd. Da jeg lavede min første democd i 1999 fik jeg skudt i skoene af demoanmelderen på Gaffa, at mine sange var en stor pærevælling af forskellige stilarter. I det mindste kunne hvert enkelt nummer genrebestemmes. Jeg syntes bare, manden var komplet idiot og gråd bitre tårer, da jeg læste anmeldelsen.

Pieces Of Nothing

Sangen om mine oplevelser med en patologisk løgner, der aldrig dukkede op og knuste mit hjerte. Sangen sammenfatter meget godt alt det, vi havde sammen, som dog aldrig kom til udtryk i en fysisk kontekst. Næsten hver linje i sangen er hentet fra vores samtaler eller breve, og melodistumper er hentet fra sange, jeg ville have hun skulle spille for mig. Kun omkvædene er ikke direkte relateret til noget vi har snakket med, og der er det mere mig selv, der kommer til orde. Det samme gælder for c-stykket, der er kommet til senere end resten af sangen. Det stykke har rod i myten om havheksen der i en storm i strandkanten forfører en ung sømand og tager ham med ned i dybet, hvor hendes far hersker. Og når stormen raser, kan man se dem danse sammen i strandkanten, men det er jo en trist historie, for han har jo måtte lade livet for at være sammen med havheksen.

Guitartemaet i starten af sangen er spillet på min orange höhnerguitar, fordi det var meget lang tid siden, jeg havde brugt den, og jeg skulle egentlig bare lige checke, hvordan den lød. Blev overrasket over, at jeg faktisk syntes, den lød godt. Selve melodistumpen mener jeg er inspireret af et af mine gamle numre "Rocketpack" fra 1998, som havde en vuggende guitar i samme stil – bare spillet ad helvede til.

Lige da jeg havde skrevet Pieces of Nothing var jeg helt oppe at sprælle over det, men ingen af dem jeg spillede nummeret for syntes det var særlig interessant. Måske var de første par udgaver bare indspillet for elendigt eller for dårligt instrumenteret. Som så mange andre sange har den været gennem en hel del iterationer før jeg blev tilfreds.

Dead Man Walking

Sangen er direkte afledt af min Levis-rundtur (for et gammelt arbejde, hvor vi lavede interaktive reklameinstallationer – well, vi lavede i hvert fald én), hvor jeg trods de mange spændende oplevelser var helt slidt op. Jeg har længe haft en ønske om at beskrive den afmagtsfølelse, jeg havde ved at vandre ene og alene rundt på diverse hoteller, tynget af stress, for lidt søvn og for lidt mad og drikke. Jeg ønsker at tegne et billede af en zombie/vampyr-agtig person der vandrer hvileløst rundt i hotellets gange i sin søgen efter en udvej, eller et nyt liv, hvor alkoholen er den eneste lindring.

Sangen blev i første omgang skrottet, fordi den ikke helt var god nok. Det var irriterende fordi jeg var ret vild med teksten. Efter jeg havde skrevet kontrakt med STAMP begyndte jeg at tænke meget i singlemateriale. Der skulle ligesom være en oplagt efterfølger til Trivial Decay, så jeg tog Unfairytale og tilsatte et kækt breakbeat og fjernede en del elementer og pludselig havde jeg en ny sang, der stilmæssigt var sådan lidt diskokabaret-agtig. Denne nye sang er et resultat af en del sammenfald. I første omgang havde jeg en ide til en sang funderet på det meget stakerede guitarriff i starten af sangen, og det viste sig, at det akkord- og tempomæssigt lå perfekt til Unfairytale. Derpå kom jeg i tanke om, at jeg tidligere har lavet en alternativ melodilinje til Unfairytale der passede rigtig godt til guitarriffet, og så var det jo bare lige at lave et iørefaldende omkvæd. Det er sjovt nok altid det, der går hurtigst, og samtidig den del af processen jeg har mindst styr på. Nåja, og så lige en tekst. I starten sang jeg bare henover teksten til Trivial Decay, men fandt efter et par kiksede og halvhjertede tekstforsøg ud af, at teksten til Dead Man Walking mere eller mindre passede perfekt. Det dårlige omkvæd røg ud med det samme, og det trylleengelsk jeg sang i skitseindspilningen "I'm watching over the playground lovers" kunne der ligesom heller ikke rigtig tvinges nogen mening ud af. Heldigt nok, at "And who's watching over a dead man walking" er præcis lige så sangbart. Følte mig virkelig heldig. Det var ikke de store tilretninger, der skulle til for at præcisere teksten lidt mere. Desværre passede slutteksten ikke rigtig ind i den nye melodi, så jeg måtte skrive et nyt c-stykke..

Selvom teksten er lidt anderledes, er fortællingen mere eller mindre den samme, dog er hovedpersonen knapt så uskyldig som i den oprindelige sang. For at tækkes mit imaginær rock'n'roll image har jeg sneget sex og coke ind i sangen. Jeg kan rigtig godt lide linjerne "In a suicidal sing-along of business ventures going wrong.." Får sådan et billede af drugged-up forretningsfolk der mødes hver aften i hotellets pianobar, hvor de iført jakkesæt og bordeauxfarvede nederdele synger deres ulykke ud, mens finansverdener styrter i grus. Et eller andet sted kan de godt huske, at der engang var noget andet i livet, men de har været indespærret i deres kunstige businessverden så længe, at de ikke kan finde ud, og hvis de kunne er det ikke sikkert de turde. Så på denne måde bliver teksten en forlængelse af Trivial Decay, ligesom musikken til dels befinder sig i samme univers.

Det beat jeg havde brugt i starten var efter en masse gennemlytninger alligevel ikke særlig fedt. Det var et af disse out-of-the-box beats man kan købe i millionvis af, og som på en eller anden måde bare alle sammen lyder ens, og det er i hvert fald temmelig kikset hvis nogen kan høre, at man har brugt et beat fra en eller anden crazy-phat-beats-cd, så jeg begyndte at lede efter en til at lave beats for mig. Morten Dannisboe, som har mixet cd'en og spillet trommer på en del, kendte en hip-hop producer, LuxXx, så han fik opgaven. Resultatet var mildest talt noget overraskende. Lige pludselig var det blevet til et diskonummer, eller en blanding af cabaret og disko. Det var virkelig underligt at lytte til. Samtidig kunne jeg ikke helt lade være med at danse rundt i stuen, og hvis jeg kunne ville jeg have moonwalket. Begejstret spillede jeg det for pladeselskabet. De hadede det. De fik ChiefOne til at lave et andet beat, men det kom ikke rigtig til at fungere og i mellemtiden fik jeg en trommeslager til at indspille trommer, der skulle understøtte det programmerede beat og dermed give det et mere akustisk feel. Og pludselig var alle glade. I virkeligheden er jeg ikke sikker på, at der var ret stor forskel på de to udgaver af nummeret – måske havde jeg bare skruet lidt ned for beatet.

Death Shall Have No Dominion

Her er endnu et eksempel på hvordan man kan starte en sang ved at rode gennem sit samplebibliotek. Fandt en cd med Middelhavssamples. Ved godt det lyder lidt plat, men der hed noget i den retning. Fundamentet for sangen var en samplet rumbarytme spillet på klassisk guitar. Trods det troede alle, der hørte starten, at jeg havde lavet en ny udgave af "Mona Mona Mona", hvilket blev lidt trættende i længden, og desuden følte jeg, at arrangementet skyggede for den fine melodi. Da det var sidste nummer, der skulle falde på plads og jeg i forvejen var begyndt at øve med mit liveband var det næsten indlysende at prøve at arrangere nummeret med dem, og se hvordan det ville fungere. I starten var jeg meget famlende, eftersom jeg aldrig har arrangeret noget sammen med et band. Følte mig lidt som en snotnæse. Det var meget svært at overskue hvad fire andre spiller på samme tid og så danne sig en mening om, hvad nummeret skal ende med at blive til. Det vigtigste var at få rytmegruppen på plads så vi kunne optage trommerne, og så kunne resten jo bare optages om hjemme hos mig. Det er i hvert fald et forum, jeg er bekendt med og ved, hvordan man styrer. Dog gik optagelserne i studiet fint, men det var først da guitaristen Jacob Falk kom for at indspille, at alting faldt på plads. Vi fik lynhurtigt indspillet en masse ret vilde guitarflader som jeg er sikker på, at jeg kommer til at arbejde meget mere med. Især guitarfigurerne i andet vers (1:13 – 1:27) er jeg glad for. Jacob indspillede tre figurer de spiller sammen uden at øve dem først og alle sammen i første take. Det kan godt være, at det er sådan seje musikere bare tusser rundt og gør, men jeg var virkelig imponeret over det. Mest efter han var gået.

Slutningen på nummeret var egentlig noget anderledes, men fordi jeg syntes Rhodes- og guitarfiguren i det stille omkvæd (2:20 – 2:36) er så fin, brugte jeg dem også som afslutning. Mht til violinmelodien i slutningen har jeg nok tænkt lidt på den stemning der i et af mine yndlingsnumre med Belle & Sebastian, hvor en fantastisk strygersektion slutter nummeret "There's Too Much Love" af.

Teksten handler om en mand, der møder sin afdøde kone på en rumstation. Umiddelbart ikke en specielt gangbar blanding. Men det kunne åbenbart ikke være anderledes, for jeg sad og så filmen Solaris, hvor historien stammer fra, mens jeg skrev sangen. Så for at give nummeret bare en anelse klang af noget spacy har jeg krydret det med nogle passende æteriske lyde (dem er der heldigvis en sand overflad af i moderne synths). Titlen er en strofe fra hovedpersonens yndlingsdigt af Dylan Thomas.

Wake Up

Hvor meget skal man lade sig styre af ens drømme om den perfekte partner? Og efterlader drømmene ikke bare en angst for, at man aldrig vågner op ved siden af hende som man drømmer om? Der er svært at måle nogen i forhold til en drøm. Bedre bliver det ikke, hvis man for en stund har svært ved at skelne virkelighed og drøm. Den, der drømmer, er desværre et let offer for manipulation – både fra egen og andres side. Hvornår er det på tide at vågne op? Grunden til at jeg har hensat handlingen til en ørken er naturligvis for dens symbolværdi, men også fordi jeg, mens jeg skrev den, læste lidt i en bog om seks-dages krigen i 1967. Bogen var desværre ret kedelig.

Efter at have lavet anden indspilningen af sangen med trommer og de ret iørefaldende guitarfigurer skar jeg også noget af teksten væk. Andet vers blev således skåret 1/3 ned. Følgende blev fjernet:

I'm surprised that we're still standing

I little lighter, a little torn

And a little bit reborn

Hvis man lægger mærke til det vil man kunne genkende elementer fra Savoy's nummer "Velvet" der senere blev udgivet af Aha, som måske var et lille hit. Jeg mener, at figuren i outroen minder ret meget omkvædet i "Velvet" og jævnfør min trang til at lave referencer i min musik er den gimmick jo bare på sin plads. Ville faktisk ønske der var flere af den slags på cd'en – og skjulte budskaber (evt. satanistiske). Kommer til at tænke om der nogen der faktisk har gjort, hvad "Twisted Sisters" i sin tid blev beskyldt for i retten, nemlig, at frasen "kill yourself" kunne høres i baggrunden hvis man spillede pladen bagfra. Det skulle have fået to drenge til at skyde underhovedet af. Hvis jeg skulle indlejre dét budskab i en sang, ville jeg gøre det i noget der var ultra-poppet. For kontrastens skyld.

Wake Up er blevet indspillet to gange, hvor første udgave ikke havde trommer og baseret på klaver og akustisk guitar. Desværre gjorde det ikke rigtig sangen ære, og jeg tænkte, at jeg godt kunne tænke mig at producere nummeret lidt som Travis store hit "Sing", så det var egentlig meningen, at trommer skulle indspilles præcis på samme måde, men sådan blev det naturligvis ikke. Samme tanke gør sig gældende for den gennemgående guitarfigur i verset – det skulle spille samme rolle, som banjoen i "Sing" gør det. Egentlig er jeg nok ikke særlig stringent, når jeg producerer mine numre, for jeg synes ikke slutresultatet minder ret meget om "Sing", og det er jo også fint nok. Jeg lader mig nok lede af alle mulige impulser, der kommer, når jeg indspiller med mine musikere.

Trivial Decay

Sangen handler om hvordan vi bliver slaver af karrieren og arbejdslivet, her personificeret i djævelen, naturligvis. Historien heri er lidt godt begravet, men den er der. Hovedpersonen bliver presset til gå ind i sit job, og mekanismerne skubber ham fremad indtil han en dag vågner op uden at have andet end sit job, og så er der jo ingen vej tilbage. Det er alligevel bedre at have et job end at have ingenting. Når han først er håbløst viklet ind i jobbet er resten "a trivial decay" – en rudimentær nedtur. I c-stykket, som har sådan en festlige ølstue stemning over sig, kommer djævelen frem og danser på bordene, mens han fortæller om, at han kun er en indifferent markeds mekanisme, der hverken kan gøre godt eller ondt, hverken taber eller vinder – han kan kun fortælle de arbejdsslaver, der er i hans sold.

Rytmen og akkorderne i verset er snuppet fra et gammelt nummer "Marvel Midlife Crisis", som jeg aldrig fik gjort færdig, og da jeg for nylig hørte nummeret igen, kom jeg til at spekulere over, om det lidt råbe-agtige omkvæd, det originale nummer havde, måske egentlig var bedre.

Sangen er min første single, og første sang der er blevet lavet en video til. Og jeg tror egentlig det alene var det nummer, der gav mig min pladekontrakt. Det kan jeg egentlig godt undre mig lidt over. Bevares, jeg synes selv det er et ret godt nummer, men måske at det stilmæssigt ikke lige var det mest oplagte at forsøge at få spillet i radioen. Ved heller ikke hvor godt det gik med det. Det er i de situationer pladeselskabet og venner langer udtryk som "al begyndelse er svær" eller "ting tager tid" over disken. De har sikkert ret.

Klaveret i intro og outro (og i mellemstykket efter første omkvæd) er i øvrigt helt Per Solgaards idé. Jeg tror egentlig han spillede det for at være overdrevent teatralisk, men jeg syntes, det var vildt fedt. Hvis man lægger mærke til det, kan man høre klikket fra metronomen i slutningen af nummeret. Det er *ikke* med vilje.

I Don't Draw Anymore

Jeg ved ikke hvor jeg fik ideen til at sætte musik til et par af Katinka Mys digte, men jeg havde i hvert fald haft dem liggende i lang tid, inden jeg begyndte at arbejde med dem. Måske er det bare sådan noget man gør, når ens kæreste skriver digte, man godt kan lide. I første omgang havde jeg sikkert bare opgivet dem, fordi man ikke umiddelbart kan presse dem ind i et sæt versefødder, og fordi digtene som regel er ret korte. Jeg husker at jeg satte musik til to numre samme aften, men det er kun dette nummer, der er blevet til noget. Sangen blev i store træk lavet færdig samme aften, og det var et af de første numre Kirsten sang. Jeg husker at jeg næsten fik tårer i øjnene, da hun sang den; det gjorde virkelig et utroligt indtryk på mig, at hun i den grad kunne ramme præcis den ønskede stemning i nummeret – den afgrundsdybe smerte og ulyksalighed.

Dette er det eneste nummer er båret med fra min forrige cd Unbelonging, og på en kraftig opfordring fra STAMP, der virkelig gerne ville have en udgave af nummeret med. Måske, men kun måske, sagde Henrik, at han gerne ville have en mere kommerciel version af nummeret med. I så fald har jeg nok svaret, at det nok blev svært at lave nummeret om til noget kommercielt. I stedet puttede jeg flere omkvæd ind og fik Katinka til at skrive et vers mere. Da hun notorisk er elendig til at lave ting til tiden, var jeg nødt til at understrege, at jeg sagtens selv kunne skrive et vers mere, men at hun så ville miste halvdelen af sine royalties. Det er sprog, de fleste forstår. Ikke noget med at få smadret det kunstneriske udtryk her. På den anden side har hun tidligere sagt, at teksten var udtryk for en gammel følelse, hun ikke længere var i kontakt med, og et forsøg på at udbygge teksten derfor ville være forstilt.

Men jeg syntes også, sangen skulle ændre udtryk samtidig med, at den bibeholdte stemningen fra den første udgave, især når det nu var mig, der skulle synge den. Optagelsen er vist en af de første med mit nye gear, og første gang jeg har brugt færdiguddannede klassiske musikere, og de var helt

fantastisk opmuntrende at arbejde med. Som at komme ind i verden, hvor alt muligt uden problemer kan lade sig gøre. Tanken er at hvert vers har fokus på forskellige instrumenter. I første vers er det den nøgne guitar og harmonikaen og til slut klarinetten, i andet den lidt maskinagtige synth og celloen, og så kommer violinen med op til omkvædet. I tredje vers er det tydeligvis trommer, bas og guitar. Det er naturligvis vigtigt for nummeret, at intensiteten konstant er stigende, for hvad der i det halvt så lang nummer går fint uden den store udvikling, tror jeg ikke på ville fungere i et nummer på 3:16. Ikke for mig i hvert fald.

Rich Man's Burden

Samme dag som jeg underskrev pladekontrakten gik jeg hjem og skrev en ny tekst til denne gamle sang fra 1999, der tidligere hed Suburban Princess (hvilket ingen mening giver) og havde en rigtig elendig tekst. Efter underskrivelsen snakkede jeg med Direktøren for STAMP om rigdom, hvilke behov det medfører, og hvilket stress mange penge medfører – de skal hele tiden holdes i bevægelse. Penge der står stille bliver spist af skatten. I første omgang kom det let ironiske omkvæd på banen, for åh, hvor er det synd for den rige, at han skal stresse sådan over alle sine penge. På den anden er der noget gedigent deprimerende over at uanset hvilket trin på den sociale rangstige, man befinder sig, følger der et helt bestemt sæt dårligheder med, som ingen andre kan forstå, hverken over eller under. De rige får stress af at skulle bevæge deres penge, og de virkeligt rige bliver ulykkelige over, at de ikke er lykkelige til trods for, at de har alt.

Og ingen fatter en skid. Der er nok ikke så meget at tolke på i teksten, den handler præcis om det, den påstår at handle om, og det kan være både godt og skidt. Den virker umiddelbart meget forståelig, men har ingen skjulte lag at grave sig ned i. Eneste lille detalje er henvisningen til Damoklessværdet, en myte, jeg egentlig troede alle kendte til.

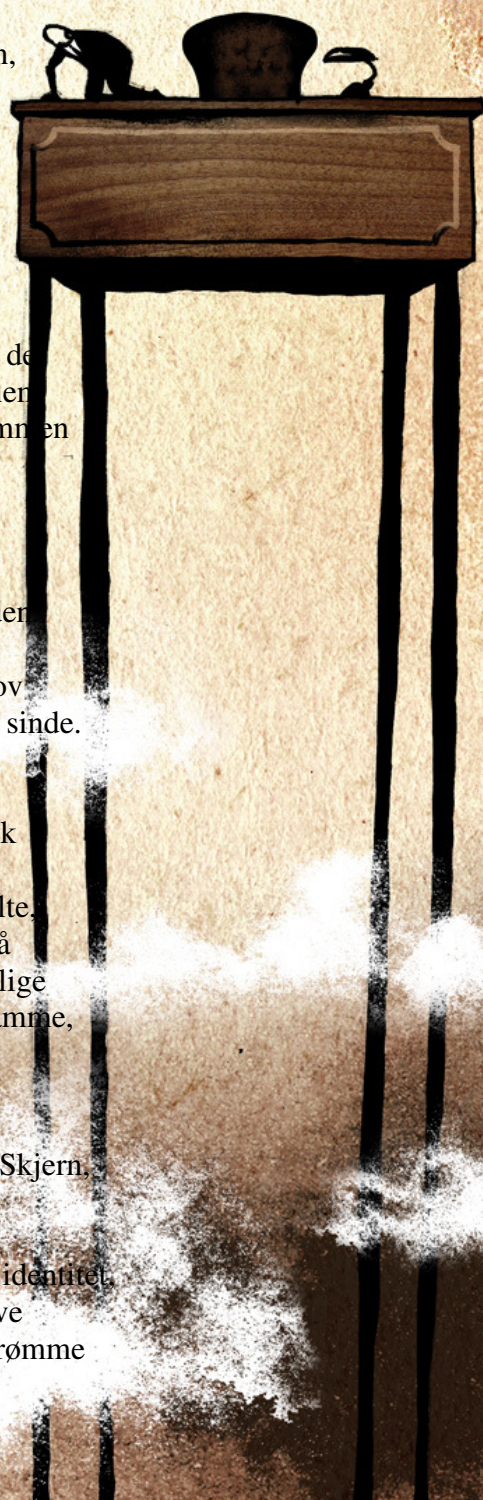
Emotional Parasite

Det er ikke unormalt at mine tekster gennem går flere revisioner, før de endelig falder på plads, men ingen af mine sange har dog været gennem hele fem færdige tekster som denne har. Første tekst blev skrevet sammen med melodien i et anfald af vrede og indignation over en person, der står mig meget nær. Problemet var, at vedkommende følte sig udhængt i teksten og truede med at slå hånden af mig, hvis jeg ikke trak teksten tilbage. Det blev min harme ikke mindre af, og således fremkom tekst nr. to. Min søster spurgte mig, hvor meget jeg i grunden havde lyst til at miste for min kunstneriske friheds skyld. For mig handlede det bare om noget helt andet, nemlig at jeg ikke kunne få lov til at udtrykke en følelse af afmagt og bekymring, der lå mig dybt på sinde. Men teksten var meget ubehagelig, og med det at være udgivende kunstner følger der også en fin balance i, at man skal være meget påpasselig med udlevere både sig selv og andre. Det der ender på tryk forsvinder aldrig igen. Så jeg ændrede teksten.

Endte med at skrive tre andre tekster, der dog ikke var mindre dybfølte. De handlede bare om noget helt andet. Måske gør det ikke noget at gå på kompromis, når man, som jeg, skriver tekster for at bearbejde dårlige og ubehagelige oplevelser. For mig vil sangen altid handle om det samme, uanset hvilken tekst der synges på cd'en.

Og så er det nok en pris der er let at betale.

Sangen endte med at handle om den svært overvægtige blondine fra Skjern, der lever et følelsesmæssigt forarmet liv og ikke kan se frem til ret meget andet end trøstespisning af pingvinstænger resten af livet. I en sanseløs virkelighedsflugt påtager hun sig over nettet en andens identitet, en andens ansigt, skriver fiktive dagbøger og suger romantik og naive fremtidsdrømme ud af mænd, hun finder på nettet – fortærer deres drømme for at føde sine egne. Hun kan ikke skelne virkelighed fra fantasi,

og den ene løgn tager den anden i hendes svælgen efter en opmærksomhed, hun eller aldrig ville kunne opnå. Men hun er ikke kun en løgner, hun er også hjerteløs. I hendes verden vil hun altid være et offer, og når tæppet rives væk under hende, begræder hun al den smerte, hun har påført sig selv ved at opdigte en verden, der aldrig kan realiseres.

Green

For mig har drømmen om at flytte på landet været meget present, lige siden jeg formastede mig til at flytte til København. Byen virkede bare så proppet af mennesker, lyd og farveløshed. Regnen virker mere våd, når den reflekteres af asfalt og beton. I larmende og væmmelige omgivelser trives de solbeskinnede drømme ret let, og det var rent mental lindring at sidde på nettet om aftenen og surfe efter nedlagte jyske landbrug som min daværende kæreste og jeg kunne flytte ud til. Problemet er bare alt det man ikke kan se på billederne. Man kan ikke se stanken af gylle, der blander sig med den hjemmelavede hyldeblomstdrik, og fluerne der driver alle til vanvid. På en måde er det drømmen, man ikke skal berøre, fordi man inderst inde godt ved, at den falmer, når man kommer tæt på.

Nummeret er som Rich Man's Burden også en ganganger fra min første demo-cd i 1999. Den originale udgave var måske nok meget corny i det – grænsende til det lattervækkende, mens den her udgave er mere rå og pumpet. Jeg har forsøgt at bevare trommerytmen fra originalen, men tror måske at det er en fejl. Desuden har jeg også ændret tonearten i vers og omkvæd, så de begge er anderledes end originalen – primært fordi min vokal i de mellemliggende år har ændret sig, så det måske ikke ville lyde så godt i samme toneart som for otte år siden. Min favoritdel af nummeret er i øvrigt ikke med i originalen. Det er den del, hvor nummeret skifter stil og bliver sådan lidt russisk folkemelodiagtig og guitaren giver den som mandolin på speed. Jeg har lovet mixeren ikke at fortælle om, hvordan han har frembragt effekten (jeg kan heller ikke huske det – jeg er ikke engang sikker på, at jeg selv havde lagt mærke til det, hvis han ikke glædesstrålende havde gjort mig opmærksom på det).

Sea Of Debris

Første vers fortæller om opstigningen, det gode liv, alle muligheder ligger åbne, deroppe over skyerne. I resten af sangen går det støt nedad bakke og man kan vælge at se det konkret, at personen i sangen befinder sig i et styrtende fly mens alting falder fra hinanden, og vragdelene regner ned i havet under dem. Det kan også være billedet på en mere mental nedtur, og spørgsmålet, sangen stiller, er igen, hvad man så tænker på, når det hele er gået galt - men ikke så galt at man er død. Endnu. Personen tænker på vasketøjjet, de ubetalte regninger og vielsesringen (der aldrig kom i brug). Pointen er, at man skal forlige sig med sin skæbne, når man *er* faldet ud over kanten, eller måske handler det i virkeligheden om, at det er vigtig at rense ud i sit liv, smide alt affaldet ud, for at komme videre. Det der holder en tilbage, er alle minderne om det liv man havde.

Starten af nummeret er ret god, synes jeg, og hvis man lytter god efter kan man høre at den underlige morphende syntetiske kvindestemme er blandet op med en indisk kvindestemme. Sangen har et for mig ret usædvanligt akkordskifte, hvilket vist er sådan lidt Radiohead-agtigt, uden at jeg ved om det har noget på sig. Verset starter i (med capo #2) | Am | H | D | Hm | ... og går over i mellemstykket | Am | Bb | F |, hvor melodien næsten er identisk. Det er ret atypisk for mig at have dur og mol udgaven af samme akkord i samme rundgang. Jeg bruger det dog også i Elise And The Guardian Angel, hvor den i omkvædet modulerer fra A → Am. Jeg syntes vist selv, at akkordrundgangen i sangen er lidt eksperimenterende, men det siger måske mest nogen om min bundethed af det umiddelbart iørefaldende og pentatone skalaen.

Words From A Closed Mouth

Måske er det egentlig bedst, at ingen ved, hvorfor jeg har skrevet den her sang, og det er svært at læse ud af teksten, hvad jeg har været inspireret af. Men jeg skrev altså sangen i anfald af selvmedlidenhed over at være syet sammen i munden efter en temmelig barsk tandoperation. Det gjorde ondt i tre måneder og jeg sang sangen uden næsten at kunne åbne munden, og lavede den vel egentlig for at trøste mig selv. Og selvom al smerte er relativ og man ikke skal sammenligne egen

elendighed med andres – f.eks. sultne børn i Afrika, som synes at være det klassiske sammenligningsgrundlag – føles det alligevel en smule ynkeligt at klynke over at have ondt i munden. Det handler sangen også om. Hvis alt der er galt er ondt i munden, skal man måske lade være med at udbrede sig om det. I stykket op til sangens finale, hvor billedet af det nedstyrtende fly inddrages endnu en gang, kommer der en lidt paradoksal tanke til udtryk, nemlig den, at det ville være forfærdeligt at styrte ned med et fly, mens man virkelig skal tisse. Har en ide om, at det vil være rigtig svært at koncentrere sig om at overleve eller dø (hvilket strengt taget vel ikke kræver noget som helst af nogen i den situation) mens man virkelig skal tisse. Eller kaste op for den sags skyld. Eller lige har skåret sig i fingeren.

Efter at have lavet albummet færdigt står det klart, at det her er mit yndlingsnummer. Tror det skyldes roen i nummeret og at der er så mange fine små melodier rundt omkring, og så er det vel altid et godt tegn, at jeg synes, at slutningen af nummeret er alt for kort hver gang jeg hører det..

Jeg købte en ebow (en elektromagnetisk dims, der sætter guitarens strenge i svingninger) sidste vinter, og selvom jeg ikke rigtig har fundet ud af, hvordan man egentlig skal bruge den er det med i solodelen (starter på 1:58) midt i nummeret sammen med violinen.

Trommesporet er fra to forskellige optagelser, i forskellige rum, forskellige mikrofoner og måske to forskellige trommesæt. Det skyldes at jeg ikke havde lavet slutningen af nummeret, da vi indspillede de første trommer, og da jeg så gjorde det, passede de oprindelige trommerne bare ikke særlig godt. Grunden til at vi har beholdt de oprindelige trommer indtil skiftet på 2:56 er at vi ikke kunne genskabe det feel der var i de oprindelige trommer. Faktisk sker det samme lidt med violinen, fra 3:22 og resten af nummeret ud er det en anden violin og en anden violinist – Kristian Bugge som er uddannet på folkemusikkonservatoriet spiller første del og Idinna Lützhøft, som er fra klassisk konservatorium spiller sidste del. Man kan tydeligt høre forskel på deres spillestil.

Til en øver med livebandet bemærkede guitaristen, at verset minder lidt om David Bowies gamle hit "Space Oddity". Måske er det akkordskiftet, der giver associationen, jeg ved det ikke, men jeg mener selv, jeg har tænkt det samme engang.

Klokkerne man kan høre, lige inden nummeret skifter til bonusnummeret (4:46 – 5:00) er min gamle farmors juleklokker (fem klokker af forskellige størrelse på en snor), som altid hang på borkarmen til spisestuen. Jeg fik dem da hun kom på plejehjem i en alder af 94.

Day 9 (bonusnummer)

Sangen som Gud synger efter at smadret sit skaberværk i frustration over, hvor elendigt vi mennesker opfører sig. Han klapper sig selv trøstende på sine skuldre, men har lidt svært ved at skjule skuffelsen. Tror jeg skrev sangen efter at have lagt øre til det ugentlige skud af social indignation i "Den Sociale Brevkasse" eller måske efter at have set et program om overfiskeri og jordens fremskudte undergang. Hvad er det for en fysisk lov, der dikterer, at det er lettere at ødelægge end at bygge op, at det er lettere at give op end at give sig hen? Gud må have det som jeg, når jeg har købt en plante og har fulgt alle plejeinstruktionerne, og den stadigvæk taber alle bladene. Forskellen er bare at Gud selv har lavet planten.